

Philippe Jaroussky &
Jérôme Ducros
—*Viena-París*

Palau Grans Veus

Diumenge, 9 de març de 2025 – 17.30 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

SOLER CABOT
1842

Compromís amb el medi ambient:

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Amb la col·laboració de:

**ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Philippe Jaroussky, *contratenor*

Jérôme Ducros, *piano*

Per desig exprés de l'artista i per tal de no interrompre la continuïtat del concert, els preguem que s'abstinguin d'aplaudir al final de cada peça, sinó que ho facin en acabar cada bloc de compositor. Moltes gràcies.

I

Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Das Leben ist ein Traum, Hob. XXVI:21

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Abendempfindung, KV 523

An Chloe, KV 524

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sehnsucht, WoO. 134

Adelaide, op. 46

Franz Schubert (1797-1828)

Klavierstück n.º 2, D. 946 (piano sol)

Im Frühling, D. 882

Die Gotter Griechenlands, D. 677

An Sylvia, D. 891

Litanei auf das Fest aller Seelen, D. 343

Herbst, D. 945

Nachtstück, D. 672

II

Gabriel Fauré (1845-1924)

Cinc mélodies “de Venise”, op. 58

Mandoline

En sourdine

Green

À Clymène

C'est l'extase

Cécile Chaminade (1857-1944)

“Automne”, Étude de concert núm. 2, op. 35

(piano sol)

Reynaldo Hahn (1874-1947)

À Chloris

Trois jours de vendange

Offrande

Fêtes galantes

D'une prison

Durada del concert:

Primera part, 45 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 40 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#lied #gransfigures #concertsaccessibles

Poema

Lied

Sedejaré la mar, damunt l'escletxa oberta
per la llum resplendent
que encega el vent amb la claror dels dies.
Traço el teu verb en fràgils carritxeres
i em perdo, desvalgut,
en els bronzes que escup la terra en flor.

S'esmunyen salvatgines que no veig.
Et tinc a prop, tan certa,
i el lloc de la distància és un prodigi d'aus
que aletegen en l'ombra del meu vespre.
Pupil·la i cor, pel temps que així entreveies
i que ara és u: rodó, curull d'imatges,
precís en un mirar que et multiplica en veu.

Arriba a mi. I en fer-hi cap
que un cant secret t'eixordi:
més pur, més alt, més teu.

Sigues l'astor que vola i que se'n va:
rapinya'm el dolor, perquè et recordi.

Lluís Calvo

Del llibre *Opus spicatum*.

Lleida: Pagès Editors, 2000

SOLER CABOT

1842

Comentari

Viena-París, un eix musical

A la darrereria del segle XVIII va arribar a Viena, des del nord d'Alemanya, una nova mena de cançons que presentaven dues particularitats: es cantaven en alemany i el poema n'esdevenia el centre, en el sentit que havia de ser intel·ligible en ser cantat. Particularitats innovadores, perquè fins llavors les vetllades musicals vieneses es nodrien d'àries italianes que se centraven en el lluïment de la veu. Compositors com Franz Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart i Ludwig van Beethoven van acostar-se al lied amb diferents perspectives, sempre des del seu context clàssic. Fins que uns anys més tard, un noi vienès de disset anys, Franz Schubert, va revolucionar el gènere iniciant el camí del lied romàntic.

Haurien de passar unes quantes dècades fins que la idea de “cançó al servei del poema” es fes un lloc a París, amb les *mélodies* de compositors com Gabriel Fauré obrint pas; la música francesa era així la primera a incorporar a la seva tradició, amb el seu tarannà, el gènere arribat des de Viena, com més tard ho farien la música anglesa, la catalana i tantes d'altres. Un eix musical, Viena-París, que articula el programa del concert.

Viena

Haydn es va acostar al lied amb curiositat, però sense gaire afany. *Das Leben ist ein Traum* (1794), una bonica cançó de caràcter seriós, amb una línia vocal àmplia i un acompanyament relativament complex, és representativa de la seva curta però interessant producció. L'aproximació de Mozart al lied va ser teatral, és clar. Així ho sentim a *An Chloe*, una cançó clàssica en el millor sentit de la paraula que ens recorda Cherubino. Escrita el mateix dia del 1787, *Abendempfindung* ens mostra el vessant més profund del compositor; aquesta obra mestra és una serena reflexió sobre la mort, il·luminada pel capvespre, en la qual Mozart experimenta amb la forma *durchkomponiert*, gens habitual encara a l'època, habituada a la forma estròfica: la música avança i es modifica a mesura que avança el poema.

Beethoven va arribar a compondre *lieder* alhora que Schubert, però l'obra que escoltarem avui, *Adelaide*, és molt anterior, del 1796, i es va convertir en el primer èxit del compositor, tot just arribat a Viena. *Adelaide* no és ben bé un lied, és una cançó magnífica de difícil classificació; prenem-ne almenys, com a referència, el subtítol de la primera edició: “*Cantata per a una veu amb acompanyament de piano*”.

El bloc dedicat a Schubert s'obre amb la segona de les tres *Klavierstücke*. Com els *Impromptus*, aquesta obra sintetitza en pocs minuts el món musical del compositor: elegància, contrastos, dolor, imaginació, intimitat... La segueixen sis *lieder*, tots justament cèlebres. *Im Frühling*, amb el seu imaginatiu acompanyament, ens presenta una melancolia dolça que es farà més punyent a *Die Götter Griechenlands*, un lament pels mons perduts. *An Sylvia* és una cançó irresistible i joiosa com poques al catàleg de Schubert, que escoltarem abans de *Litanei*, una bellíssima pregària pels difunts. Després de la inquietud de *Herbst*, tancarà la primera part del concert *Nachtstück*, un lied colpidor que recull l'essència del Romanticisme.

París

Gabriel Fauré va titular el seu opus 58 *Cinq mélodies “de Venise”* (1891), no perquè els poemes fessin referència a Venècia –tot i que en sentim ecos a “Mandoline” o “À Clymène”–, sinó perquè s'hi va gestar el cicle. El definiria “*com una mena de suite*”, una història d'amor que parteix de cinc poemes de Paul Verlaine, que en aquell moment ja era el pal de paller de la *mélodie*. Des de l'animada “Mandoline” fins a la llangorosa “C'est l'extase” –de vegades un sol vers determina l'atmosfera d'una cançó–, el cicle és una de les obres més estimades del repertori francès.

L'interludi per a piano sol d'aquesta segona part és de Cécile Chaminade. Els *Six études de concert, op. 35* (1886) es troben probablement entre les seves obres tècnicament més complexes; el número 2, “Automne”, és també una de les més populars, pel caràcter líric de la secció inicial, represa al final, i el dramatisme de la secció central.

Brillant, predilecte de *le beau monde*, Reynaldo Hahn és la imatge musical de la Belle Époque. *À Chloris*, en la qual parteix de l'ària de la *Suite orquestral núm. 3* de Bach –el poema, del segle XVII, justificaria el *préstec*–, mostra el seu do per la melodia, l'elegància i la capacitat per atrapar i commoure l'oient. *Trois jours de vengeance*, amb poema d'Alphonse Daudet, és una història en tres actes; la música que comença lleugera, acompanyant la frescor de la joventut, s'enfosqueix a mesura que el poema reflecteix la malaltia i, finalment, la mort de la jove. N'escoltarem altres tres cançons amb poema de Verlaine: *Offrande* i *Fêtes galantes*, que comparteixen poema amb les de Fauré (no es tracta de comparar, sinó d'assaborir els versos presentats per dos compositors de caràcter tan diferent) i *D'une prison*, que parla de l'experiència d'un presoner (el mateix Verlaine) amb una calma que ens fa pensar, potser, en un monjo a la seva cel·la.

Sílvia Pujalte, divulgadora musical especialitzada en lied

Avançament de
temporada 2025–2026

Palau
de la Música
Catalana

—Palau Òpera

15.10.25

Il Mitridate Eupatore
de Scarlatti

25.11.25

Orfeo ed Euridice
de Gluck

09.11.25

Alcina de Händel

15.02.26

Giulio Cesare de Händel

—Palau Grans Veus

13.11.25

Benjamin Appl
& James Bailleau

21.04.26

Sondra Radvanovsky
& Anthony Manoli

10.03.26

Julia Lezhneva
& Il Giardino Armonico

11.05.26

Xavier Sabata
& Le Concert de l'Hostel Dieu

13.04.26

Piotr Beczala
& Sarah Tysman

01.06.26

Julia Kleiter
& Julius Drake

Abonaments ja disponibles.

Abonaments a la carta, a partir de 4 concerts,
a partir del 19 de maig.

Entrades individuals a la venda a partir del 26 de maig.

Biografies

Philippe Jaroussky, contratenor

©Simon Fowler

S'ha consolidat com un dels cantants més importants del panorama musical internacional, confirmat amb els diversos guardons Victoires de la Musique: artista líric revelació 2004 i artista líric de l'any 2007 i 2010, i cantant de l'any dels Echo Klassik a Múnic 2008, Dresden 2009 (amb L'Arpeggiata) i Berlín 2016.

Amb un domini de la tècnica vocal impressionant, ofereix interpretacions plenes de matisos i piruetes vocals. El seu vast repertori de l'època barroca abasta des dels refinaments del Seicento italià amb Monteverdi, Sances i Rossi fins a la brillantor esclatant de Händel i Vivaldi, compositor aquest darrer que és un dels que darrerament interpreta més. Philippe Jaroussky també figura a l'avantguarda de les recerques musicals i ha contribuït en gran mesura al descobriment o redescobriment de compositors, com Caldara, Porpora, Steffani, Telemann o Johann Christian Bach.

Darrerament ha explorat repertoris molt diferents de *mélodies* franceses en companyia del pianista Jérôme Ducros. Ha proposat la seva pròpia visió de *Les nuits d'été* de Berlioz en actuacions a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Elbphilharmonie d'Hamburg.

Cada vegada més atret per les obres contemporànies, Jaroussky ha interpretat un cicle de cançons de Marc André Dalbavie a partir dels sonets de Louise Labbé. Va estrenar l'òpera *Only the sound remains* de Kaija Saariaho, escrita per a la seva veu, al Nederlandse Opera Ballet d'Amsterdam el març del 2016.

Ha col·laborat amb alguns dels millors conjunts barrocs. I ha actuat amb gran èxit als festivals i sales de concerts més prestigiosos arreu del món. El gener del 2017 va inaugurar la nova Elbphilharmonie d'Hamburg. I hi va ser convidat com a primer artista resident. La temporada 2019-20 va assolir els vint anys de carrera amb alguns esdeveniments importants, com la incorporació de la seva estàtua al Musée Grévin de París, la publicació del llibre biogràfic *Seule la musique compte* i, finalment, el llançament d'una antologia discogràfica: *Passion Philippe Jaroussky*.

El 2002 va fundar l'Ensemble Artaserse, que actua per tot Europa. I el març del 2021 hi debutà només com a director en una producció de l'oratori *Primo omicidio* de Scarlatti, programa que ha interpretat, entre d'altres, al Festival de Salzburg i a l'Opéra de Montpellier, on ell i el seu conjunt gaudeixen d'una residència artística de tres anys.

Així mateix, el 2022 va confirmar aquesta nova vessant com a director d'orquestra dirigint nombrosos concerts a París, Lió, Montpellier, Budapest i als festivals d'Epau i Halle. Entre maig i juny del 2022 dirigí a París i Montpellier la seva primera òpera des del fossat, *Giulio Cesare* de Händel, amb un repartiment de cantants superlatiu: Sabine Devielhe, Gaëlle Arquez, Franco Fagioli, Carlo Vistoli... Durant la temporada 2022-23 va dirigir la producció escènica *Orfeo* de Sartorio a l'Opéra de Montpellier.

Gaudeix d'una discografia impressionant, en què va col·laborar en l'*Edition Vivaldi* del segell Naïve, al costat de Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus.

Philippe Jaroussky és artista en exclusiva d'Erato-Warner Classics des de fa molts anys i ha rebut nombrosos premis pels seus enregistraments.

Des de fa cinc anys disposa de l'Académie Philippe Jaroussky, que dona suport a joves músics que es troben en aïllament cultural, mitjançant un ensenyament original, extens però també exigent.

El 2019 va ser nomenat Officier des Arts et des Lettres pel govern francès.

Jérôme Ducros, piano

©Simon Fowler

Pianista, compositor i arranjador, és un artista polifacètic que actua amb tota mena de formacions i amb un ampli repertori des de la música contemporània fins a les seves pròpies composicions.

És un músic de cambra molt sol·licitat i company habitual en concerts i enregistraments de Gautier Capuçon, Philippe Jaroussky, Jérôme Pernoo... Actua als escenaris de més renom, com el Théâtre des Champs Élysées, Philharmonie de Berlín, Musikverein i Konzerthaus de Viena, Wigmore Hall i Barbican Centre de Londres, Concertgebouw d'Amsterdam, Carnegie Hall, Gran Teatre del Liceu, Teatre Mariïnski de Sant Petersburg, Sala Txaikovski de Moscou, KKL de Lucerna, Sala de Concerts de Xangai, Òpera de Tòquio... També ha col·laborat amb Augustin Dumay, Michel Portal, Michel Dalberto, Nicholas Angelich, Frank Braley, Antoine Tamestit, Paul Meyer, Gérard Caussé, Adrien La Marca, Tabea Zimmermann, Jean-Guihen Queyras, Henri Demarquette, Quatuor Ébène i amb els cantants Dawn Upshaw, Diana Damrau, Angelika Kirchslager, Ian Bostridge, Mojca Erdmann, Fatma Saïd, Laurent Naouri, Nora Gubisch...

La seva música progressivament és més coneguda i reconeguda entre un nombre creixent de músics, especialment a partir de la publicació del *Trio per a dos violoncel·ls i piano* el 2006 (Billaudot, “Col·lecció Gautier Capuçon”). Des d’aleshores les seves obres han estat interpretades habitualment per nombrosos intèrprets. També ha ofert un cert nombre de treballs més teòrics sobre llenguatge musical i la seva evolució, temàtica sobre la qual el 2012 impartí una conferència al Collège de France convidat per Karol Beffa i que va originar un animat debat als cercles artístics.

També és autor d’un gran nombre d’arranjaments, per a piano, música de cambra o bé d’orquestra, que han estat encarregats, interpretats o enregistrats per Gautier Capuçon, Philippe Jaroussky, Lucienne Renaudin Vary, Quatuor Ébène, Orchestre National de la Bretanya, Orchestre Lamoureux, Orchestre de Chambre de París, Orchestre National de l’Illa de França, Orchestre Philharmonique de Montecarlo, Orchestre National de França. El seu primer àlbum amb arranjaments orquestrals, *Emotions*, amb Gautier Capuçon (Erato-Warner Classics) va rebre un Disque d’Or el 2021.

Entre l’abundant discografia de Jérôme Ducros, que inclou més d’una vintena d’àlbums, destaquen un recital de Schubert (Ligia Digital, 2001); obres de Fauré per a piano i orquestra amb l’Orchestre de la Bretanya, dirigida per Moshe Atzmon (Timpani, 2008); *Capriccio*, un recital amb Renaud Capuçon (Virgin Classics, 2008); *Opium*, de *mélodies* franceses, amb Philippe Jaroussky, Renaud i Gautier Capuçon, i Emmanuel Pahud (Virgin Classics, 2009); obres de Beethoven per a piano i violoncel amb Jérôme Pernoo (Ligia-Digital, 2009); *Contes*, amb Renaud Capuçon i Laurence Ferrari (Virgin Classics, 2012); la música de cambra de Guillaume Connesson (col·lecció Pierre Bergé, 2012, reeditat per Sony, 2017); *En aparté*, obres de música de cambra del propi Jérôme Ducros (Decca, 2013); *Green, mélodies* franceses amb Philippe Jaroussky i el quartet Ébène (Erato, 2015); *Intuition*, amb peces per a violoncel i piano amb Gautier Capuçon (Erato, 2018); *Rakhàminov, Miaskovski*, d’obres d’aquests autors per a violoncel i piano amb Bruno Philippe (Harmonia Mundi, 2019); *Émotions*, amb Gautier Capuçon i l’Orchestre de Chambre de París, dirigida per Adrien Perruchon (Erato, 2020); *Sensations*, amb Gautier Capuçon i l’Orchestre National de la Bretanya, dirigida per Johanna Malangré (Erato, 2022). El novembre del 2023 es va publicar *Destino París*, amb Gautier Capuçon i l’Orchestre de Chambre de París, sota la direcció de Lionel Bringuier (Erato, 2023).

Nascut el 1974, va estudiar piano amb François Thinat, després amb Gérard Frémy i Cyril Huvé al CNSM de París, i va assistir a classes magistrals amb Léon Fleisher, György Sebok, Davitt Moroney i Christian Zacharias. Va guanyar el Concurs Internacional de Piano Umberto Micheli organitzat per Maurizio Pollini a La Scala de Milà. Ha actuat a nombroses sales de concerts per tot el món i com a solista amb orquestres de renom, com l'Orchestre National de Lió, Orchestre de Chambre de Lausana, Orchestre National de Lilla, Ensemble Orchestral de París, Orchestre Français des Jeunes i Orquestra Filharmònica de Rotterdam, i amb directors com ara Alain Altinoglu, Paul Meyer, James Judd, Emmanuel Krivine, Marc Minkowski, Christopher Hogwood...

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Textos

Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Das Leben ist ein Traum, Hob. XXVI:21 – La vida és un somni

Text de Johann Wilhelm Ludwig Gleim (1719-1803)

Das Leben ist ein Traum!
Wir schlüpfen in die Welt und
schweben
Mit jungem Zehn Und
frischem Gaum,
Auf ihrem Wehn Und ihrem
Schaum,
Bis wir nicht mehr an Erde
kleben;
Und dann, was ist? Was ist das
Leben?
Das Leben ist ein Traum.

La vida és un somni!
Ens esmunyim en el món i ens
deixem portar
amb l'esperit embriagat, a penes
desperta,
per la seva follia i la seva
bromera
fins que ja no ens sostenim en la
terra.
I llavors, què és això? Què és la
vida?
La vida és un somni.

Das Leben ist ein Traum!
Wir lieben, unsre Herzen
schlagen,
Und Herz an Herz Gefüget
kaum,
Ist Lieb und Herz Ein leerer
Schaum,
Ist hin geschwunden,
weggetragen;
Was ist das Leben? hör' ich
fragen:
Das Leben ist ein Traum.

La vida és un somni!
Estimem, els nostres cors
bateguen,
i amb els cors a penes units,
l'amor i la plaseria esdevenen
buida bromera,
que desapareix, se'ls emporten.
Què és la vida? Sento
preguntar.
La vida és un somni.

Das Leben ist ein Traum!
Wir denken, zweifeln, werden
Weise;
Wir theilen ein In Ort und
Raum,
In Licht und Schein, In Kraut
und Baum,
Sind Euler und gewinnen
Preise
Dann, noch am Grabe, sagen
Weise:
Das Leben ist ein Traum.

*La vida és un somni!
Pensem, dubtem, ens fem savis,
ens repartim en llocs i espais,
en la llum i l'esplendor, en
l'herba i els arbres,
com Euler, rebem premis;
però un cop a la tomba diem
sàviament:
La vida és un somni.*

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Abendempfindung, KV 523 – Sensacions de
capvespre

Text de Joachim Heinrich Campe (1746-1818)

Abend ist's, die Sonne ist
verschwunden,
Und der Mond strahlt
Silberglanz;
So entfliehn des Lebens
schönste Stunden,
Fliehn vorüber wie im Tanz.

*És el vespre, el sol s'ha post,
i la lluna irradia raigs de plata;
així fugen les hores més belles de
la vida,
passen corrent com en una
dansa.*

Bald entflieht des Lebens
bunte Szene,
Und der Vorhang rollt herab;
Aus ist unser Spiel, des
Freundes Träne
Fließet schon auf unser Grab.

*Aviat fuig l'escenari acolorit de
la vida
i cau el teló;
s'ha acabat el nostre joc, les
llàgrimes de l'amic
cauen ja sobre la nostra tomba.*

Bald vielleicht (mir weht, wie
Westwind leise,
Eine stille Ahnung zu),
Schließ ich dieses Lebens
Pilgerreise,
Fliege in das Land der Ruh.

*Aviat potser (com en un zèfir
suau,
m'arriba un tranquil
pressentiment),
acabaré el pelegrinatge
d'aquesta vida
i volaré cap al país de la pau.*

Werdet ihr an meinem Grabe
weinen,
Trauernd meine Asche sehn,
Dann, o Freunde, will ich
euch erscheinen
Und will himmelauf euch
wehn.

*Quan ploreu davant la meva
tomba
contemplant tristos les meves
cendres,
llavors, amics, apareixeré davant
vostre
com un alè celestial.*

Schenk auch du ein Tränchen
mir und pflücke
Mir ein Veilchen auf mein
Grab,
Und mit deinem seelenvollen
Blicke
Sieh dann sanft auf mich
herab.

*Regala'm tu també una
llàgrima i planta
una violeta damunt la meva
tomba,
i amb la teva mirada plena de
vida
mira'm dolçament.*

Weih mir eine Träne, und ach!
Schäme
Dich nur nicht, sie mir zu
weihn;
Oh, sie wird in meinem
Diademe
Dann die schönste Perle sein!

*Dedica'm una llàgrima i, ai,
no t'avergonyeixis de dedicar-
me-la;
oh!, serà en la meva diadema
la perla més bella!*

An Chloe, KV 524 – A Cloe

Text de Johann Georg Jacobi (1740-1814)

Wenn die Lieb' aus deinen
blauen,
Hellen, offenen Augen sieht,
Und vor Lust,
hineinzuschauen
Mir's im Herzen klopft und
glüht.

*Quan l'amor mira pels teus ulls,
blaus, clars i radiants,
i miren plens de plaer,
el meu cor batega i s'inflama.*

Und ich halte dich und küsse
Deine Rosenwangen warm,
Liebes Mädchen, und ich
schließe
Zitternd dich in meinen Arm!

*I et prenc, i beso ardentment
les teves galtes rosades,
estimada noia, i tremolant
t'estrenyo entre els meus braços.*

Mädchen, Mädchen, und ich
drücke
Dich an meinen Busen fest,
Der im letzten Augenblicke
Sterbend, nur dich von sich
läßt;

*Noia, noia, i et premo fort
contra el peu pit;
només a l'últim moment,
morint, et deixaré anar.*

Den berauschten Blick
umschattet
Eine düstre Wolke mir,
Und ich sitze dann ermattet,
Aber selig neben dir.

*Un núvol sinistre enfosqueix
la mirada embriagada,
i m'assec llavors cansat
però feliç al teu costat.*

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sehnsucht, WoO. 134

Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiß, was ich leide!
Allein und abgetrennt
Von aller Freude
Seh ich an's Firmament
Nach jener Seite.
Ach, der mich liebt und
kennt,
Ist in der Weite.
Es schwindelt mir, es brennt
Mein Eingeweide.
Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiß, was ich leide!

*Només aquell que coneix l'enyor
sap, quant pateixo!
Sol i apartat
de tota alegria,
miro el firmament
de totes bandes.
Ai! Aquell que m'estima i em
coneix
és lluny.
Em marejo, em cremen
les entranyes.
Només aquell que coneix l'enyor
sap, quant pateixo!*

Adelaide, op. 46 – Adelaida

Text de Friedrich von Matthisson (1761-1831)

Einsam wandelt dein Freund
im Frühlingsgarten,
Mild vom lieblichen
Zauberlicht umflossen,
Das durch wankende
Blüthenzweige zittert,
Adelaide!

*Solitari camina el teu amic pel
jardí de la primavera
envoltat suaument per l'amable
llum encisada
que brilla a través d'indecises
branques florides.
Adelaida!*

In der spiegelnden Fluth, im
Schnee der Alpen,
In des sinkenden Tages
Goldgewölken,
Im Gefilde der Sterne stralt
dein Bildniß,
Adelaide!

*En el riu mirallejant, en la neu
dels Alps,
en els núvols daurats del dia
morent,
en el país de les estrelles, brilla la
teva imatge,
Adelaida!*

Abendlüftchen im zarten
Laube flüsteren,
Silberglöckchen des Mais im
Grase säuseln,
Wellen rauschen und
Nachtigallen flöten:
Adelaide!

*La brisa del vespre ho xiuxiueja
entre el fullatge,
ho mormolen en l'herba les
argentines campànules,
ho canten les ones, ho refila el
rossinyol:
Adelaida!*

Franz Schubert (1797-1828)

Im Frühling, D. 882 – En primavera

Text d'Ernst Schulze (1789- 1817)

Still sitz ich an des Hügels
Hang,
Der Himmel ist so klar,
Das Lüftchen spielt im
grünen Tal,
Wo ich beim ersten
Frühlingsstrahl
Einst, ach, so glücklich war.

*M'assec callat a la falda del
turó,
el cel és molt clar,
les brises juguen en la verda
vall,
on, amb els primers raigs de la
primavera,
una vegada, ai!, vaig ser tan
feliç.*

Wo ich an ihrer Seite ging
So traulich und so nah,
Und tief im dunkeln
Felsenquell
Den schönen Himmel blau
und hell,
Und sie im Himmel sah.

*On jo anava al seu costat
tan confiat i tan a prop,
i on, en el fons de l'obscura font
entre les roques,
veia el cel bell, blau i diàfan,
i a ella en el cel.*

Sieh, wie der bunte Frühling
schon
Aus Knosp' und Blüte blickt!
Nicht alle Blüten sind mir
gleich,
Am liebsten pflückt' ich von
dem Zweig,
Von welchem sie gepflückt.

*Mira, la primavera virolada
ens contempla ja des de les
poncelles i les flors!
No totes les flors són iguals per a
mi,
m'agrada més collir-les de la
branca
on ella les collia!*

Denn alles ist wie damals
noch,
Die Blumen, das Gefild;
Die Sonne scheint nicht
minder hell,
Nicht minder freundlich
schwimmt im Quell
Das blaue Himmelsbild.

*Car tot és com era abans,
les flors, els camps;
el sol no brilla menys clar,
ni en la font es reflecteix menys
amable
la imatge del cel blau.*

Es wandeln nur sich Will und
Wahn,
Es wechseln Lust und Streit,
Vorüber flieht der Liebe
Glück,
Und nur die Liebe bleibt
zurück,
Die Lieb' und ach, das Leid!

*Només varien els desigs i les
il·lusions,
canvien els plaers i els combats;
passa volant la felicitat de
l'amor,
i només queda l'amor,
l'amor i, ai!, el dolor!*

O wär ich doch ein Vöglein
nur
Dort an dem Wiesenhang!
Dann blieb' ich auf den
Zweigen hier,
Und säng ein süßes Lied von
ihr,
Den ganzen Sommer lang.

*Ah, si pogués ser un ocellet
allà a la falda del prat,
llavors em posaria en aquella
branca,
i hi entonaria una dolça cançó
sobre ella
durant tot l'estiu.*

Die Götter Griechenlands, D. 677 – Els déus de
Grècia

Text de Friedrich Schiller (1759-1805)

Schöne Welt, wo bist du?
Kehre wieder,
Holdes Blütenalter der
Natur!
Ach, nur in dem Feenland der
Lieder
Lebt noch deine fabelhafte
Spur.
Ausgestorben trauert das
Gefilde,
Keine Gottheit zeigt sich
meinem Blick,
Ach, von jenem lebenswarmen
Bilde
Blieb der Schatten nur zurück

*Món formós, on ets? Torna,
dolça època daurada de la
natura!
Ai, només al país de fades de les
cançons
viu encara la teva empremta
fabulosa!
El paisatge despoblat està de
dol,
cap déu no pot veure la meua
mirada;
ai, d'aquella imatge plena de
vida,
només en queden les ombres!*

An Sylvia, D. 891 – A Sílvia

Text de William Shakespeare (1797-1828)

Was ist Sylvia, saget an,
Daß sie die weite Flur preist?
Schön und zart seh' ich sie
nah'n,
Auf Himmels Gunst und
Spur weist,
Daß ihr Alles unterthan.

*Qui és Sílvia, digueu-me,
que lloa tota la terra?
La veig acostar-se bella i
delicada,
sap que per la gràcia del cel
tot li està sotmès.*

Ist sie schön und gut dazu?
Reiz labt wie milde Kindheit;
Ihrem Aug' eilt Amor zu,
Dort heilt er seine Blindheit,
Und verweilt in guter Ruh.

*A més de bella és bona?
El seu encís refresca com la
tendra infància;
Amor s'apressa cap als seus ulls,
en ells cura sa ceguesa,
i hi resta en dolç repòs.*

Darum Sylvia, tön', o Sang,
Der holden Sylvia Ehren;
Jeden Reiz besiegt sie lang,
Den Erde kann gewähren:
Kränze ihr und Saitenklang!

*Així, doncs, cantem a Sílvia,
honorem l'encantadora Sílvia;
qualsevol gràcia que la terra
pugui oferir,
la té en abundància.
Coroneu-la i que soni la música!*

Litanei auf das Fest aller Seelen, D. 343 – Lletanies
per al dia dels difunts

Text de Johann Georg Jacobi (1740-1814)

Ruhn in Frieden alle Seelen,
Die vollbracht ein banges
Quälen,
Die vollendet süßen Traum,
Lebensatt, gebohren kaum,
Aus der Welt hinüber
schieden:
Alle Seelen ruhn in Frieden!

*Descansin en pau totes les
ànimes!
Les que han acabat el seu
inquiet turment,
les que han acabat els dolços
somniais,
les que, cansades de viure tantost
nascudes,
s'han acomiadat del món:
totes les ànimes descansin en
pau!*

Liebevoller Mädchen Seelen,
Deren Thränen nicht zu
zählen,
Die ein falscher Freund
verließ,
Und die blinde Welt verstieß:
Alle, die von hinnen schieden,
Alle Seelen ruhn in Frieden!

*Ànimes d'encisadores noies,
de les que no es poden comptar
les llàgrimes,
abandonades per un fals amic
i rebutjades per un món encegat:
totes, les que es van acomiadar
aquí,
totes les ànimes descansin en
pau!*

Und die nie der Sonne
lachten,
Unterm Mond auf Dornen
wachten,
Gott, im reinen Himmels-
Licht,
Einst zu sehn von Angesicht:
Alle, die von hinnen schieden,
Alle Seelen ruhn in Frieden!

*I aquelles que mai van somriure
al sol,
i vetllaren sobre espines a la
llum de la lluna,
esperant el dia en què veurien la
cara de Déu,
en la pura llum celestial.
Totes, les que es van acomiadar
aquí,
totes les ànimes descansin en
pau!*

Herbst, D. 945 – Tardor

Text de Ludwig Rellstab (1799-1860)

Es rauschen die Winde
So herbstlich und kalt;
Veröd'et die Fluren,
Entblättert der Wald.
Ihr blumigen Auen!
Du sonniges Grün!
So welken die Blüthen
Des Lebens dahin.

*Bufen els vents,
tardorencs i freds;
devasten els prats,
desfullen els boscos.
Oh prats florits!
Oh camps assolellats!
Així es van pansint
les flors de la vida!*

Es ziehen die Wolken
So finster und grau;
Verschwunden die Sterne
Am himmlischen Blau!
Ach, wie die Gestirne
Am Himmel entfliehn,
So sinket die Hoffnung
Des Lebens dahin!

*Passen els núvols,
tètrics i grisos;
desapareixen les estrelles
del blau celestial.
Ah, tal com els estels
fugen del cel,
així s'esfuma
l'esperança de la vida!*

Ihr Tage des Lenzes
Mit Rosen geschmückt,
Wo ich den Geliebten
An's Herze gedrückt!
Kalt über den Hügel
Rauscht, Winde, dahin!
So sterben die Rosen
Der Liebe dahin.

*Oh dies de primavera,
ornats de roses,
quan estrenyia l'amada
contra el meu cor!
Freds, sobre els turons,
bufen els vents!
Així moren
les roses de l'amor.*

Nachtstück, D. 672 – Nocturn

Text de Johann Baptist Mayrhofer (1787-1829)

Wenn über Berge sich der
Nebel breitet,
Und Luna mit Gewölken
kämpft,
So nimmt der Alte seine
Harf', und schreitet,
Und singt waldeinwärts und
gedämpft:

*Quan la boira s'estén sobre les
muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta
suaument:*

“Du heil’ge Nacht!
Bald its’ vollbracht.
Bald schlaf’ ich ihn
Den langen Schlummer,
Der mich erlöst
Von jedem Kummer.”

*“Oh, santa nit!
Aviat s’haurà acabat tot.
Aviat m’adormiré
en el llarg somni
que em lliurarà
de totes les penes.”*

Die grüne Bäume rauschen
dann,
Schlaf süß du guter alter
Mann;
Die Gräser lispeln wankend
fort,
Wir decken seinen Ruheort;
Und mancher traute Vogel
ruft,
O laßt ihn ruh’n in
Rasengruft!

*Llavors murmuren els arbres
verds:
Dorm dolçament, bon home vell.
I les herbes remoregen
vacil·lants:
Cobrirem el teu lloc de repòs.
I molts ocells amables criden:
Deixeu-lo descansar a la seva
tomba de gespa!*

Der Alte horcht, der Alte
schweigt –
Der Tod hat sich zu ihm
geneigt.

*El vell escolta, el vell calla...
la mort s’ha inclinat damunt
d’ell.*

Gabriel Fauré (1845-1924)

Cinc mélodies “de Venise”, op. 58

Textos de Paul Verlaine (1844-1896)

Mandoline

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

C’est Tircis et c’est Aminte,
Et c’est l’éternel Clitandre,
Et c’est Damis qui pour
mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

Mandolina

*Els cantors de serenates
i les belles oients
intercanvien paraules insípides
sota els ramatges sonors.*

*És Tirsis i és Aminta,
i és l’etern Clitandre,
i és Damis que, cruel per a
algunes,
fa versos tendres per a altres.*

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues

*Llurs curts gecs de seda,
els ròssecs de llurs llargs vestits,
llur elegància, llur joia,
i llurs flonges ombres blaves*

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

*s'agiten en l'èxtasi
d'una lluna rosa i grisa,
i la mandolina murmura
entre els tremors de la brisa.*

En sourdine

Calmes dans le demi-jour
Que les branches hautes font,
Pénétrons bien notre amour
De ce silence profond.

En sordina

*Tranquils en l'entrellum
que creen les altes branques,
endinsem bé el nostre amor
en aquest profund silenci.*

Mêlons nos âmes, nos coeurs
Et nos sens extasiés,
Parmi les vagues langueurs
Des pins et des arbousiers.

*Fonguem les nostres ànimes, els
nostres cors
i els nostres sentits extasiats
vagues esllanguiments
dels pins i dels arbocers.*

Ferme tes yeux à demi,
Croise tes bras sur ton sein,
Et de ton cœur endormi
Chasse à jamais tout dessein.

*Abaixa una mica els ulls,
encreua els braços damunt ton
pit,
i foragita per sempre qualsevol
propòsit
del teu cor adormit.*

Laissons-nous persuader
Au souffle berceur et doux
Qui vient, à tes pieds, rider
Les ondes des gazons roux.

*Deixem-nos persuadir
en l'hàlit amanyagador i dolç
que arriba als teus peus per a
rissar
les ones de rogenca gespa.*

Et quand, solennel, le soir
Des chênes noirs tombera
Voix de notre désespoir,
Le rossignol chantera.

*I quan, solemne, el vesper
dels roures negres caurà,
veu de la nostra desesperació,
el rossinyol cantarà.*

Voici des fruits, des fleurs, des
feuilles et des branches
Et puis voici mon coeur qui
ne bat que pour vous.
Ne le déchirez pas avec vos
deux mains blanches
Et qu'à vos yeux si beaux
l'humble present soit doux.

J'arrive tout couvert encore de
rosée
Que le vent du matin vient
glacer à mon front.
Souffrez que ma fatigue à vos
pieds reposée
Rêve des chers instants qui la
délasseront.

Sur votre jeune sein laissez
rouler ma tête
Toute sonore encor de vos
derniers baisers;
Laissez-la s'apaiser de la
bonne tempête,
Et que je dorme un peu
puisque vous reposez.

À Clymène

Mystiques barcarolles,
Romances sans paroles,
Chère, puisque tes yeux,
Couleur des cieux,

Puisque ta voix, étranger
Vision qui derange
Et trouble l'horizon
De ma raison,

Puisque l'arôme insigne
De ta pâleur de cygne,
Et puisque la candeur
De ton odeur,

*Heus aci fruites, fulles i
branques
i heus aci el meu cor que només
batega per vós.
No el trenqueu amb les vostres
mans blanques
i que l'humil present sigui dolç
als vostres dolços ulls.*

*Arribo cobert encara de rosada
que el vent del matí ha glaçat al
meu front.
Deixeu que la meva fatiga reposti
als vostres peus,
i somiï els bells moments de
descans.*

*Sobre el vostre jove pit deixeu
redolar el meu cap
tot ple encara del so dels vostres
petons;
deixeu que es recuperi de la gran
tempesta,
i així jo dormi una mica, ja que
vós reposeu.*

A Climene

*Mistiques barcaroles,
romances sense paraules,
estimada, ja que els teus ulls
color del cel,*

*ja que la teva veu, estranya
visió que pertorba
i enterboleix l'horitzó
de la meva raó,*

*ja que l'aroma insigne
de la teva pal·lidesa de cigne,
i ja que la candor
de la teva olor,*

Ah ! Puisque tout ton être,
Musique qui pénètre,
Nimbés d'anges défunts,
Tons et Parfums,

*ah!, ja que tot el teu ésser,
música que penetra,
nimbes d'àngels difunts,
sons i perfums,*

A, sur d'almes cadences,
En ces correspondances
Induit mon coeur subtil,
Ainsi soit-il !

*ah, sobre cadències
i les seves correspondències
indueix el meu cor subtil,
que així sigui!*

C'est l'extase

C'est l'extase langoureuse,
C'est la fatigue amoureuse,
C'est tous les frissons des bois
Parmi l'étreinte des brises,
C'est, vers les ramures grises,
Le chœur des petites voix.

Heus aquí l'èxtasi

*Heus aquí l'èxtasi lànguid,
la fatiga amorosa,
tota l'emoció dels boscos
enmig de l'abraçada dels oreigs,
i en les branquetes grises
el cor de petites veus.*

Ô le frêle et frais murmure !
Cela gazouille et susurre,
Cela ressemble au bruit doux
Que l'herbe agitée expire...
Tu dirais, sous l'eau qui vire,
Le roulis sourd des cailloux.

*Oh el fràgil i fresc murmuri!,
com refilen i xiuxiuegen,
tot s'assembla al crit dolç
que l'herba agitada exhala.
Es diria, sota l'aigua que vira,
el balanceig sord de les roques.*

Cette âme qui se lamente
En cette plainte dormante
C'est la nôtre, n'est-ce pas ?
La mienne, dis, et la tienne,
Dont s'exhale l'humble
antienne
Par ce tiède soir, tout bas ?

*Aquesta ànima que es lamenta
en aquest gemec dorment,
és la nostra, no?
La meua, oi?, i la teua,
d'on emana l'humil antífona
en aquesta calorosa tarda, ben
fluixeta?*

Reynaldo Hahn (1874-1947)

À Chloris – A Cloris

Text de Théophile de Viau (1590-1626)

S'il est vrai, Chloris, que tu
m'aimes,
Mais j'entends, que tu
m'aimes bien,
Je ne crois point que les rois
mêmes
Aient un bonheur pareil au
mien.
Que la mort serait importune
À venir changer ma fortune
Pour la félicité des cieux!
Tout ce qu'on dit de
l'ambrosie
Ne touche point ma fantaisie
Au prix des grâces de tes
yeux.

*Si és veritat, Cloris, que
m'estimes,
(i penso que t'agrado molt),
no crec que ni els propis reis
tinguin una felicitat com la
meva.
Que inoportuna seria la mort
si vingués a canviar la meva
fortuna
per la felicitat del cel!
Tot el que es diu de l'ambrosia
no impressiona la meva fantasia
com el favor dels teus ulls.*

Trois jours de vendange – Tres dies de verema

Text d'Alphonse Daudet (1840-1897)

Je l'ai rencontrée un jour de
vendange,
La jupe troussée et le pied
mignon,
Point de guimpe jaune et
point de chignon,
L'air d'une bacchante et les
yeux d'un ange.
Suspendue au bras d'un doux
compagnon,
Je l'ai rencontrée aux champs
d'Avignon,
Un jour de vendange.

*La vaig trovar un dia de
verema,
la faldilla recollida i el peu bufó,
sense el collet de monja groc ni
cap monyo,
amb semblant de bacant i ulls
d'àngel.
Agafada de bracets d'un dolç
company,
la vaig trobar als camps
d'Avinyó,
un dia de verema.*

Je l'ai rencontrée un jour de
vendange,
La plaine était morne et le ciel
brûlant.
Elle marchait seule et d'un pas
tremblant,
Son regard brillait d'une
flamme étrange...
Je frissonne encore en me
rappelant
Comme je te vis, cher fantôme
blanc,
Un jour de vendange.

*La vaig trobar un dia de
verema,
la plana estava trista i el cel
encès.
Caminava sola, i amb un pas
tremolós,
la seva mirada brillaba amb
una estranya flama...
Tremolo encara recordant
com et vaig veure, estimat
fantasma blanc,
un dia de verema.*

Et j'en rêve encore presque
tous les jours:
Le cercueil était couvert en
velours,
Le drap noir portait une
double frange.
Les soeurs d'Avignon
pleuraient tout autor.
La vigne avait trop de raisin...
L'Amour avait fait la
vendange.

*La vaig trovar un dia de
verema,
i encara hi somio cada dia:
el taüt era cobert de vellut,
la roba negra portava doble
volant.
Les monges d'Avinyó ploraven
al seu voltant.
La vinya era curulla de raïm...
L'amor havia fet la verema.*

Offrande – Ofrena

Text de Paul Verlaine

Voici des fruits, des fleurs, des
feuilles et des branches
Et puis voici mon coeur qui
ne bat que pour vous.
Ne le déchirez pas avec vos
deux mains blanches
Et qu'à vos yeux si beaux
l'humble present soit doux.

*Heus aci fruites, fulles i
branques
i heus aci el meu cor que només
batega per vós.
No el trenqueu amb les vostres
mans blanques
i que l'humil present sigui dolç
als vostres dolços ulls.*

J'arrive tout couvert encore de rosée
Que le vent du matin vient glacer à mon front.
Souffrez que ma fatigue à vos pieds reposée
Rêve des chers instants qui la délasseront.

*Arribo cobert encara de rosada
que el vent del matí ha glaçat al meu front.
Deixeu que la meua fatiga reposi als vostres peus,
i somiï els bells moments de descans.*

Sur votre jeune sein laissez rouler ma tête
Toute sonore encor de vos derniers baisers;
Laissez-la s'apaiser de la bonne tempête,
Et que je dorme un peu puisque vous reposez.

*Sobre el vostre jove pit deixeu redolar el meu cap
tot ple encara del so dels vostres petons;
deixeu que es recuperi de la gran tempesta,
i així jo dormi una mica, ja que vós reposeu.*

Fêtes galantes – Festes galants

Text de Paul Verlaine

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

*Els cantors de serenates
i les belles oients
intercanvien paraules insípides
sota els ramatges sonors.*

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

*És Tirsis i és Aminta,
i és l'etern Clitandre,
i és Damis que, cruel per a algunes,
fa versos tendres per a altres.*

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues

*Llurs curts gecs de seda,
els ròssecs de llurs llargs vestits,
llur elegància, llur joia,
i llurs flonges ombres blaves*

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

*s'agiten en l'èxtasi
d'una lluna rosa i grisa,
i la mandolina murmura
entre els tremors de la brisa.*

D'une prison – D'una presó

Text de Paul Verlaine

Le ciel est, par-dessus le toit,
Si bleu, si calme !
Un arbre, par-dessus le toit,
Berce sa palme.

*El cel és, per damunt del sostre,
tan blau, tan tranquil!
Un arbre, per damunt del sostre,
bressola la seva palma.*

La cloche, dans le ciel qu'on
voit,
Doucement tinte.
Un oiseau sur l'arbre qu'on
voit
Chante sa plainte.

*La campana, en el cel que es
veu,
repica dolçament.
Un ocell, en l'arbre que es veu,
canta la seva queixa.*

Mon Dieu, mon Dieu, la vie
est là,
Simple et tranquille.
Cette paisible rumeur-là
Vient de la ville.

*Déu meu, Déu meu, la vida és
allà
senzilla i tranquil·la,
aquest plàcid rumor
ve de la ciutat.*

– Qu'as-tu fait, ô toi que voilà
Pleurant sans cesse,
Dis, qu'as-tu fait, toi que
voilà,
De ta jeunesse ?

*Què has fet?, tu que ets aquí
plorant sense parar.
Digues què has fet, tu que ets
aquí,
de la teva joventut?*

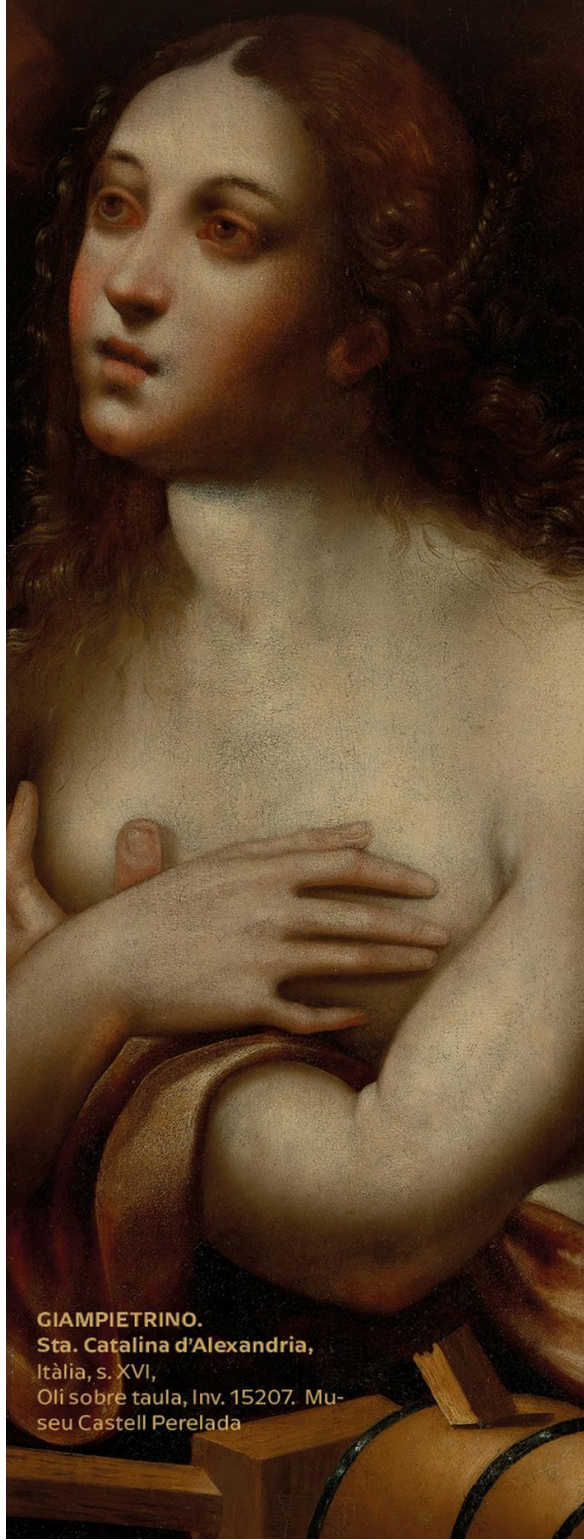
Traducció de Manuel Capdevila i Font

FESTIVAL PERELADA

EDICIÓ PASQUA

2025

GIAMPIETRINO.
Sta. Catalina d'Alexandria,
Itàlia, s. XVI,
Oli sobre taula, Inv. 15207. Mu-
seu Castell Perelada

ESGLÉSIA DEL CARME

17 ABRIL, 20H · CONCERT INAUGURAL

HASSE ORATORI

SANCTUS PETRUS ET

SANCTA MARIA MAGDALENA

Valer SABADUS, Marie LYS, Rafael QUIRANT,
Maria ESPADA i Anna ALÀS I JOVÉ
VEUS – COR INFANTIL AMICS DE LA UNIÓ
VESPRES D'ARNADÍ

Dani ESPASA, direcció musical

18 ABRIL, 18H

BENJAMIN APPL CANTATES BACH I TELEMANN

VESPRES D'ARNADÍ

Dani ESPASA, direcció musical

18 ABRIL, 22.30H · ESTRENA ABSOLUTA

VIVANCOS RESPONSORIS DE SETMANA SANTA

LATVIAN RADIO CHOIR

Sigvards KLAVA, director

19 ABRIL, 18H

PABLO FERRÁNDEZ BEETHOVEN, BRAHMS

Luis DEL VALLE, piano

19 ABRIL, 22.30H

CANTORÍA BUXTEHUDE

MEMBRA JESU NOSTRI

Jorge LOSANA, direcció

20 ABRIL, 11.30H · CONCERT MATINÉE

SALVE REGINA SCARLATTI, LEO, HÄNDEL

Mélissa PETIT, Ann HALLENBERG

IL POMO D'ORO

Zefira VALOVA, violí i direcció musical

festivalperalada.com · T. 902 374 737

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Dimarts, 08.04.25 – 20 h

Sala de Concerts

Liederabend

Diana Damrau, soprano

Jonas Kaufmann, tenor

Helmut Deutsch, piano

Lieder de R. Strauss i G. Mahler

Preus: de 28 a 150 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Engineers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

